

Arrest

**nr. 345 810 van 28 april 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 16 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, van Georgische nationaliteit, dient een verzoek om internationale bescherming in op 12 augustus 2025.

Op 27 november 2025 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Georgisch machtig is en in het bijzijn van haar advocaat.

Op 19 december 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten. U bent geboren op [...] 1992 in Kutaisi. U bent gehuwd met L.M., die momenteel in de Verenigde Staten verblijft, en heeft een zoon, die bij uw schoonouders in Georgië woont. U werkte in Georgië als leerkracht Engels.

In 2019 heeft u een auto-ongeval gehad, waarbij u een letsel opliep aan uw hersenen en benen. U werd nadien eenmaal geopereerd aan uw hersenen en eenmaal aan uw been, om een stuk bot weg te halen. U liep nog altijd moeilijk na de operatie aan uw been, maar de artsen in Georgië zeiden dat ze geen tweede operatie wilden uitvoeren omdat deze te riskant was. U reisde naar Turkije om een second opinion te vragen. De Turkse artsen zeiden u dat een tweede operatie mogelijk was, maar dat u daarvoor enkele jaren moest wachten. U keerde terug naar Georgië en begon opties te verkennen om in het buitenland geopereerd te worden. Uw oom en tante die in België wonen, raadden u aan om hiervoor naar België te komen.

U vertrok samen met uw moeder (D.T., OV [...], CGVS [...]) op 10 augustus 2025 uit Georgië en kwam dezelfde dag in België aan. Jullie dienden op 12 augustus 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u uw paspoort en een aantal medische documenten uit Georgië neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U heeft als gevolg van een auto-ongeluk problemen met uw hersenen en benen (Notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 27/11/2025, hierna CGVS, p. 7). U bent hierdoor slecht ter been, krijgt hoofdpijn als u vermoeid raakt en vergeet soms dingen (CGVS, p. 2). Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u zich in staat voelde om deel te nemen aan het onderhoud. Gevraagd of er bepaalde zaken waren die de protection officer voor u kon doen om het onderhoud makkelijker te maken voor u, antwoordde u dat dit niet het geval was. Er werd u verteld dat u het op ieder moment kon aangeven, moest u problemen ervaren tijdens het gesprek. Tijdens het onderhoud bleek u goed in staat om uw asielmotieven uiteen te zetten en deden zich geen problemen voor. U gaf aan het einde van het onderhoud aan dat het goed was verlopen voor u (CGVS, p. 10). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Volgens uw verklaringen verliet u Georgië enkel omdat u in België een medische behandeling wilt krijgen. Er zijn geen andere redenen voor uw verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 6). Het louter hebben van medische problemen is niet afdoende om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Het hebben van medische problemen op zich houdt geen direct verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie - te weten ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep – medische zorg ontzegd zou worden. U verklaarde dat u in Georgië regelmatige medische opvolging kreeg voor uw problemen. Zo werd u tweemaal geopereerd, ging u regelmatig naar het ziekenhuis voor opvolging, werd u medicatie voorgeschreven en kreeg u regelmatig massages (CGVS, p. 7). De enige behandeling die u volgens u nodig heeft, maar niet kon krijgen in Georgië is een tweede operatie aan uw been (CGVS, p. 7). Aangaande de reden waarom u de door u gewenste operatie niet kon krijgen, verklaarde u dat dit kwam doordat de artsen in Georgië deze operatie te riskant vonden (CGVS, p. 6). Er zijn geen andere redenen waarom u deze zorg niet kunt krijgen (CGVS, p. 7-8). Deze reden houdt geen verband met de voornoemde criteria.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Nergens uit al de elementen in uw administratieve dossier blijkt dat er in uw hoofde bij terugkeer naar Georgië sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit door een vervolgingsactor in de zin van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980. U werd immers behandeld in Georgië en de enige behandeling die u wenst maar niet kunt krijgen werd u ontzegd om louter medische redenen.

Bijgevolg dient u zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermogen niet om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw paspoort toont enkel uw identiteit aan, welke niet ter discussie staat. Uw medische documenten staven uw medische problemen, die niet worden betwist door het CGVS.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekster licht het middel als volgt toe:

“De beslissing van het CGVS miskent het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, gelezen in samenhang met artikel 3 EVRM.

Verzoekster verwijst naar vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), EHRM, Paposhvili t. België, 13 december 2016 (nr. 41738/10). De verwijdering van een ernstig zieke persoon vormt een schending van artikel 3 EVRM wanneer deze persoon bij terugkeer een reëel risico loopt op een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand, dat leidt tot ernstig lijden of een aanzienlijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof verruimde en verduidelijkte zijn eerdere rechtspraak, met name EHRM, N. t. het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008 (26565/05).

Artikel 3 EVRM wordt ook geschonden wanneer uitzetting leidt tot een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheid, of een aanzienlijke vermindering van de levensverwachting, door het gebrek aan of de ontoegankelijkheid van voldoende medische zorg in het land van herkomst. Wanneer een verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat er een dergelijk risico bestaat, dienen de autoriteiten actief te onderzoeken of er in het land van herkomst geschikte zorg beschikbaar is en of deze daadwerkelijk toegankelijk is op zowel praktisch als financieel gebied.

Het CGVS stelt in de beslissing dat verzoekster in het verleden medische zorg heeft gekregen in Georgië en dat de weigering van een tweede operatie louter medisch zou zijn.

Verzoekster wenst te reageren dat ze inderdaad medische zorg heeft gekregen in Georgië, maar wenst te benadrukken dat wat belangrijk is of zij bij terugkeer naar Georgië toegang zal hebben tot effectieve, adequate en tijdige medische behandeling die haar huidige en toekomstige ernstige medische noden zal dekken. Het CGVS heeft geen enkel onderzoek gedaan naar de beschikbaarheid van de noodzakelijke gespecialiseerde orthopedische en neurologische zorg in Georgië, eveneens naar de effectieve toegankelijkheid ervan, rekening houdend met de kosten, de wachttijden en de regionale ongelijkheden. Ook heeft het CGVS geen enkel onderzoek gedaan naar de gevolgen voor verzoekster indien de noodzakelijke tweede operatie uitblijft.

Het CGVS betwist de medische toestand van verzoekster niet. Integendeel het CGVS erkent dat verzoekster lijdt aan ernstige medische aandoeningen en dat zij bijzondere procedurele noden heeft. Eveneens stelt het CGVS dat deze elementen geen enkel risico op ernstige risico inhouden. Het CGVS motiveert echter niet waarom de neurologische letsel, de blijvende probleem aan haar been en de medische weigering van een noodzakelijke ingreep in Georgië niet zouden kunnen leiden tot een situatie van ernstige schade bij terugkeer.

Artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn vereist een individuele, concrete en toekomstgerichte beoordeling van alle relevante elementen.

De beslissing is onvoldoende gemotiveerd. Er is eens schending van de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991. (...)

Het CGVS heeft geen enkel onderzoek gedaan naar de beschikbaarheid van de noodzakelijke gespecialiseerde orthopedische en neurologische zorg in Georgië, eveneens naar de effectieve toegankelijkheid ervan, rekening houdend met de kosten, de wachttijden en de regionale ongelijkheden. Ook heeft het CGVS geen enkel onderzoek gedaan naar de gevolgen voor verzoekster indien de noodzakelijke

tweede operatie uitblijft. Het CGVS had, gezien de ernst van de medische situatie, minstens aanvullende informatie moeten verkrijgen over de medische infrastructuur in Georgië of om medisch advies moeten vragen. De verwijzing naar een eventuele 9ter-procedure is strijdig met het beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht.

Verder wenst verzoekster te verwijzen naar de gezondheidszorg in Georgië.

De gezondheidszorg in Georgië ondervindt structurele uitdagingen die de toegankelijkheid, kwaliteit en betaalbaarheid van zorg aanzienlijk beperken. Ondanks dat Georgië in 2013 een universeel gezondheidszorgprogramma (Universal Health Care Program, UHCP) heeft geïntroduceerd, blijven de kosten voor patiënten aanzienlijk hoog, met ongeveer 40 tot 48% van de totale zorguitgaven die rechtstreeks door de burgers worden gefinancierd. Dit hoge percentage leidt ertoe dat veel Georgiërs noodzakelijke zorg mijden of slechts gedeeltelijk gebruiken vanwege de financiële lasten, vooral voor medicijnen en poliklinische behandelingen, die niet volledig worden gedekt door het verzekeringsprogramma. [weblink]

Daarnaast is er een grote regionale ongelijkheid in de toegang tot gezondheidszorg. In plattelandsgebieden zijn er vaak onvoldoende gespecialiseerde zorg en geestelijke gezondheidszorg, waardoor patiënten vaak lange afstanden moeten afleggen voor hun behandeling. Dit probleem wordt verergerd door de concentratie van medisch personeel in stedelijke centra, wat leidt tot een gebrek aan adequate zorg op het platteland. Inwoners van afgelegen gebieden ervaren hierdoor een minder goede toegang tot basiszorg en een lagere zorgkwaliteit.

Georgië ondervindt naast financiële en structurele obstakels ook moeilijkheden met betrekking tot de verdeling van persoon en kwaliteit. In landelijke gebieden is het tekort aan verpleegkundigen en specialisten een obstakel voor de beschikbaarheid en voortzetting van zorg, terwijl stedelijke centra relatief goed voorzien zijn van zorg. De kwaliteitscontrole is eveneens onvoldoende. Belangrijke diensten zijn niet gelijkmatig georganiseerd en het gebrek aan geïntegreerde digitale dossiers hindert de ontwikkeling van beleid en de verbetering van de kwaliteit. [weblinks]

De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoekster voegt geen nieuwe stavingstukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., punten 64-70).

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De commissaris-generaal oordeelt dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De bestreden beslissing is gebaseerd op volgende pertinente motieven:

"Volgens uw verklaringen verliet u Georgië enkel omdat u in België een medische behandeling wilt krijgen. Er zijn geen andere redenen voor uw verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 6). Het louter hebben van medische problemen is niet afdoende om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Het hebben van medische problemen op zich houdt geen direct verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie - te weten ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep – medische zorg ontzegd zou worden. U verklaarde dat u in Georgië regelmatige medische opvolging kreeg voor uw problemen. Zo werd u tweemaal geopereerd, ging u regelmatig naar het ziekenhuis voor opvolging, werd u medicatie voorgeschreven en kreeg u regelmatig massages (CGVS, p. 7). De enige behandeling die u volgens u nodig heeft, maar niet kon krijgen in Georgië is een tweede operatie aan uw been (CGVS, p. 7). Aangaande de reden waarom u de door u gewenste operatie niet kon krijgen, verklaarde u dat dit kwam doordat de artsen in Georgië deze operatie te riskant vonden (CGVS, p. 6). Er zijn geen andere redenen waarom u deze zorg niet kunt krijgen (CGVS, p. 7-8). Deze reden houdt geen verband met de voornoemde criteria.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Nergens uit al de elementen in uw administratieve dossier blijkt dat er in uw hoofde bij terugkeer naar Georgië sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit door een vervolgingsactor in de zin van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980. U werd immers behandeld in Georgië en de enige behandeling die u wenst maar niet kunt krijgen werd u ontzegd om louter medische redenen.

Bijgevolg dient u zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermogen niet om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw paspoort toont enkel uw identiteit aan, welke niet ter discussie staat. Uw medische documenten staven uw medische problemen, die niet worden betwist door het CGVS.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het asielrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter in gebreke blijft.

4.2. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Verzoekster hekelt dat het CGVS geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de beschikbaarheid van de noodzakelijke gespecialiseerde orthopedische en neurologische zorg in Georgië, noch naar de effectieve toegankelijkheid ervan, rekening houdend met de kosten, de wachttijden en de regionale ongelijkheden, noch naar de gevolgen voor haar indien de noodzakelijke tweede operatie uitblijft. Verzoekster verwijst tevens naar algemene landeninformatie inzake de gezondheidszorg in Georgië.

4.3. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden vastgesteld dat het hebben van medische problemen niet afdoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Het hebben van medische problemen op zich houdt geen direct verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De Raad verwijst in dit verband naar de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden*

gemachtigd. Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit de gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In casu toont verzoekster niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het rechtsplegingsdossier, dat de Georgische overheden of hulpverleners verzoekster opzettelijk de nodige medische zorgen of begeleiding hebben ontzegd of zullen ontzeggen. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij, als Georgisch staatsburger, op intentionele en gerichte wijze medische behandeling zou worden ontzegd of haar opzettelijk toegang tot medicamenteuze ondersteuning zou worden geweigerd. Integendeel, uit haar verklaringen blijkt dat zij in Georgië regelmatige medische opvolging kreeg voor haar medische problemen. Zo werd zij tweemaal geopereerd, ging zij regelmatig naar het ziekenhuis voor opvolging, werd haar medicatie voorgeschreven en kreeg zij regelmatig massages (CGVS, p. 7). De enige behandeling die volgens haar nodig is maar niet kon krijgen in Georgië is een tweede operatie aan haar been (CGVS, p. 7). Aangaande de reden waarom zij de gewenste operatie niet kon krijgen, was omdat de artsen in Georgië deze operatie te riskant vonden (CGVS, p. 6). Er zijn geen andere redenen waarom zij die operatie niet kon krijgen (CGVS, p. 7-8).

Dat de medische behandeling in haar land van herkomst, Georgië, niet voldoet aan haar verwachtingen of aan hetgeen haar gezondheidstoestand noodzaakt, kan te wijten zijn aan verschillende factoren en houdt op zich geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In de mate dat kan worden aangenomen dat er een kwaliteitsverschil mogelijk is tussen de gezondheidszorg in België en Georgië of er in Georgië geen adequate behandeling voorhanden is, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De eventuele tekortkomingen van het Georgische gezondheidsstelsel vallen an sich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, maar kunnen wel worden voorgelegd in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Indien verzoekster meent dat zij om medische redenen in de onmogelijkheid verkeert terug te keren naar Georgië, dient zij de daartoe geëigende procedure te volgen en een machtiging tot verblijf aan te vragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

4.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.5. Waar verzoekster ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

V. HOEFNAGELS,

K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

V. HOEFNAGELS